

Crossover aneb O dvou Johnech

Fazulina

Období: První série

Hlavní postavy: John Sheppard, Ronon Dex, Rodney McKay, Teyla Emagan, Elizabeth Weir, Cameron Mitchell, John Crichton, Vala Mal Doran, Aeryn Sun, Daniel Jackson

Stručný obsah: Tým SGA se po průchodu Branou ocitne na planetě, kde musí čelit důsledkům dávného zásahu Wraithů do historie osídlení.

John Sheppard se probudil ve svém soukromém apartmá na Atlantis a protáhl se v paprscích slunce, které sem prosvítalo skrz balkonové dveře. Jako velící důstojník a taky proto, že Elisabeth měla slabost pro jeho rozpustilý kadeře a zelený pohled, měl VIP bydlení, což byla okna otočená směrem k oceánu a jeho apartmá se skládalo ze dvou ložnic a velké koupelny, kterou si nechal vykachlíčkovat podle svého gusta. Z obou ložnic vedly dveře na terasu, kde podplukovník příležitostně hrál golf, pořádal bábekjů nebo sváděl při pikniku fešné mimozemšťanky.

Sheppard se posadil na své posteli ve tvaru hvězdné brány a spokojeně si zamnul ruce. Dneska ho čeká velký den. S Rodneyem a Rononem letí vyzkoušet vylepšený Jumper, který byl obohacen o kávovar, toustovač, DVD přehrávač a speciální kanón, který se dal nastavit jak na střelení tak na ohňostroj mód a na to se Sheppard těšil nejvíc, jak budou vystřelovat barevné rachejtle a mezi nimi kličkovat s Jumperem. Teylu sebou neberou, protože za prvé se domluvili, že to bude čistě pánská jízda a za druhé Teyla stejně měla zrovna po celém těle neštovice, které chytla od majora Lorna, který se nedávno vrátil ze země a tam neštovice chytl od Samantha Carterové a ta je chytla od Jeannie McKayové-Millerové, která je chytla od své malé dcery.

John vstal z postele a začal cvičit svou každodenní ranní rozcvičku šampionů. Udělal 100 dřepů, 50 kliků na jedné ruce, 50 kliků na druhé ruce, 168 sedů lehů a na tyčce, kterou si nechal instalovat do jedné dveří vedoucích na balkon, se strašně mockrát vytáhl nahoru. Jak tak visel na té tyčce a pohyboval se směrem nahoru, svaly mu na těle oděném pouze v nočních trenýrkách s Křemílkem a Vochomůrkou jen hrály a Sheppard si ani nevšiml, že z jiné části města si ho zalíbeně prohlíží dalekohledem Elisabeth, která si každé ráno nařizovala budík, aby tuhle podívanou nepropásla.

Po rozcvičce si John zaboxoval na pytlí zavěšeném ve dveřích mezi ložnicemi. Tohle už Elisabeth bohužel neviděla. Švarný podplukovník, jehož tělo se lesklo potem, zaběhl do koupelny vyzdobené rozvernými kachličkami s Bobem a Bobkem, provedl ranní hygienu včetně sprchy, kterou tady raději už popisovat nebudeme, neboť za prvé to Elisabeth taky neviděla, za druhé by to nebylo vhodné pro později narozené čtenáře.

Nabíty energií, vyzbrojen úsměvem a pé devadesátkou a oděn ve své nejoblíbenější černé uniformě, vydal se náš milý podplukovník do jumper báje, kde měli přesně v 9.00 sraz s Rononem a Rodneyem, kteří měli donést pivo, pizzu, popcorn a poslední vydání Playboye.

Mezitím Dr. Weirová odložila konečně dalekohled, který měla na očích přilepený ještě dlouho poté, co John odešel ze svého apartmá a vypravila se na místo srazu našich tří hrdinů, protože si přece nemohla nechat ujít rozloučení před tak důležitou misí a na důkaz toho si vzala svoje nejlepší červené tričko, které se od ostatních lišilo tím, že mělo trošku větší výstřih a na okrajích mělo dva švy místo jednoho. Teyla se rozloučit nešla, a i kdyby chtěla, nemohla, protože ji pod záminkou vysoce nakažlivé choroby dr. Carson Beckett zavřel na izolaci a nechal jí tam jídlo na 3 dny s tím, že se pak na ni přijde podívat. O tom, že vyvinul vakcínu proti neštovicím, ostatním rozhodně nic nehrozilo a major Lorne byl už zcela zdravý, se Teyle raději nezmínil, protože by hned chtěla být zase tak děsně důležitá a všichni byli rádi, že je od ní chvíli pokoj. Dokonce i Ronon, který sice chodil k Teyle na meditace, které postupně přerostly v něco víc (neptejte se, co rozhodně už spolu nešíjí kožené oblečky), byl rád, že se jí chvíli zbaví, protože co si budeme vykládat, zkrátka si potřeboval odpočinout od jejích důležitých a přemoudrých poznámek.

„Podejte hlášení,“ pronesla Elisabeth důležitě, když vstoupila do Jumper báje a se zardělými lícemi po očku pokukovala po Sheppardovi.

„Máme vše potřebné, ma'am,“ řekl taktéž důležitě Rodney McKay.

„Můžete jít,“ na to Dr. Weirová po chvílce přemýšlení.

Tak si Rodney stoupl před nástupní plošinu do Jumperu a začal organizovat nástup.

„Ok, tak chlapi, pohyb pohyb, pěkně jeden po druhém a netlačte se, na všechny se dostane,“ zavelel jako rozený vojenský velitel, což by mu mohl i Sheppard závidět a tak všichni tři nastoupili do upgradovaného jumperu. Za dveřmi už čekala přenosná lednička se dvěma kartony vychlazených Plzní (dárek od Zelenky) a Ronon okamžitě zabavil Playboye, zatímco podplukovník a vědec usedli na svoje oblíbená přední místa. Otevřeli střechu a hurá vstříc dobrodružství. Elisabeth vytáhla kapesník se slzami v očích jim zamávala a ostatní obyvatelé Atlantis vyběhli na balkonky a terasy a také mávali a mávali, dokud se z jumperu nestala jen tečka na obloze a nakonec nezmizel úplně.

Mezitím si naše trio pustilo v jumperu DVD s nejlepšími okamžiky kanadského hokeje, otevřeli piva a vyzkoušeli kávovar a topinkovač. Taky otevřeli pizzu, která byla speciálně připravena pro tuto příležitost, se slaninou, feferonkami, olivami, sýrem, šunkou, rybičkami, cibulí, rajčaty, okurčičkou, párkem, pórkem, kukuřicí a vše bohatě polito kečupem.

Jak tak popíjeli, sledovali video a vyprávěli si vtipy o blondýnách, najednou začala varovně blikat nějaké podezřelá kontrolka na řídicím pultu.

„Co je to?“ zeptal se chytře Rodney.

„Nevím,“ odpověděl stejně chytře Sheppard a tázavě se podíval na Ronona. Tomu zaskočilo, když si uvědomil, že se ho na něco ptají, a to dokonce na to, jestli neví, co by to mohlo být. To se moc často nestávalo, většinou sedel v jumperu jen tak do počtu, pohrával si s pistolkou a občas prohlásil něco, jen aby řeč nestála.

Zatímco Ronon kašlal a Rodney ho mlátil do zad, aby mu pomohl, John se hlouběji zamyslel nad smyslem blikající kontrolky, když tu najednou začaly blikat další a další, přidal se i varovný zvuk a John si pomyslel, že se asi přeci jen děje něco vážného.

Významně se kouknul na McKaye. Ten protočil panenky. Ach jo, už má zase všechny zachraňovat. To by ho zajímalo, co by dělali, kdyby tady nebyl. Tak položil pizzu, postavil pivo a utřel si mastné ruce do fešné kožené černé bundičky. Pak si stoupl před ovládací panel a zadumaně koukal na blikající a houkající kontrolky. Ty už blikaly a svítily opravdu naléhavě, tak ho Sheppard odstrčil a jal se obrátit jumper zpět na Atlantis, protože mu něco říkalo, že by to mohlo být dobré řešení. Snažil se uplatnit všechn svůj um z menzy, tvářil se opravdu odhodlaně a zelenýma očima s přitažlivými vráskami kolem nich pátravě těkal kolem sebe, jak se snažil na něco přijít.

Jenže ouha, řízení ho vůbec neposlouchalo, ba naopak, jumper si to vesele šinul stále stejným směrem a nenápadně nabíral rychlost. Vypadalo to, jako by ho něco přitahovalo. Ronon, který už byl zase oukej, jen přehazoval pistolku z jedné ruky do druhé a čekal, co ti dva vymyslí. Jenže ti nevymysleli nic. Jen vyjeveně koukali před sebe oknem, protože už konečně viděli, co je vlastně táhne.

Před nimi se vyjíkala uprostřed prostoru krásně vyvedená velká červí díra a lačně lákala jejich jumper do svého chřtánu.

„Rodney, dělej něco,“ zařval Sheppard, až se mu pé devadesátka zavěšená na háčku na uniformě zatřásla. Rodney se na něj podíval vražedným pohledem a s kapkami potu na čele se pustil do mačkání všech blikajících a varovně pípajících kontrol v domnění, že se tím něco změní. Bohužel se nic nezměnilo a jumper pomalu a jistě směřoval do chřtánu červí díry.

John, Rodney a Ronon už jen zůstali sedět a čekali, co s nimi osud a červí díra provedou. Raději všichni zavřeli oči, když jejich parádní jízda obří červí dírou začala, která však trvala jen pár vteřin.

Když ti tři znova otevřeli oči, vznášeli se poklidně vesmírem, kontrolky už neblikaly a nepípaly a všechno vypadalo v nejlepší pořádku. John usedl za pult. Jak si sedal, vylil odstavené pivo do panelu na ovládání brány. Nasupeně se kouknul na Rodneyho, který tam pivo postavil.

„No jo, no jo, všechno je moje chyba, že?“ zabrblal a uraženě si sedl na svoje místo a schválně se díval na druhou stranu.

Sheppard se snažil uvést řízení opět do provozu, což se mu povedlo, když se však chtěl podívat, kde se nacházejí, obrazovka před ním se neobjevila. Když to Rodney, který se po očku přeci jen díval, viděl, vyjeveně podotkl, že se taky mohli tou červí dírou ocitnout v úplně jiné galaxii a na to je antická databáze integrovaná v jumperu krátká. Nicméně nakonec se přeci jen nějaká ta obrazovka objevila a na ní mohli vidět, že 400 světelných let od nich je nějaká planeta (definitivně ne Atlantis) a blíží se k nim nějaká fakt velká loď.

Ronon pořád mlčel a protože se mu zdálo, že už je všechno v pořádku, tak nenápadně popadl nedočtený Playboy a pokračoval ve čtení článku o šití pushupek (rozhodl se, že jednu spíchne Teyle). John s Rodneyem se snažili nějak přijít na to, kde se nachází a neznámá loď se stále přibližovala. Zdálo se, že o nich ví a že se snaží nějak s nimi spojit. Jenže jejich rádia asi nebyla naladěná na stejné frekvenci a než to stačil Rodney přeladit, aby je mohli zavolat, uslyšeli nárazy na plášť jumperu a když se koukli z okna, co se děje, uviděli, že loď se k nim přiblížila už hodně blízko a vystřelila jakási vlečná lana, do kterých je zachytila a táhla je do jejího nitra.

Loď byla velmi zvláštní, oválná s takovými zvláštními tykadly, či co a měla takovou šedoměděnou barvu. McKay prohlásil, že to rozhodně nejsou Asurani, Wraithi ani Oriové, tudíž nemůže předem odhadnout, co je čeká. To byla příležitost pro Ronona. Odhodil Playboy do kouta a připravil si pistolku s vidinou, že potká nějakého nepřítele, kterého by mohl případně zastřelit.

Pomalou se blížíli k neznámé lodi, vletěli do ní a přistáli ve velkém hangáru. Chvilku zůstali sedět a civěli na vnitřek lodi. Byla taková divná, nic takového předtím nikdy neviděli. Ronon byl připravený u zadních dveří a v ruce třiml pistolku, v každé kapse koženého kabátu ještě nacpaný kousek pizzy a jednu vychlazenou Plzeň, kdyby náhodou padli do zajetí, aby neměl hlad a žízeň.

Pomalou tedy vystoupili, John se svou pé devadesátkou, Rodney s pistolí v ruce a Ronon.... No však už víte. Chvilí stáli nerozhodně před Jumperem a pak ho Rodney zneviditelnil, čímž si vysloužil káravý pohled od podplukovníka, protože dle jeho názoru zrovna teď zneviditelnění nebylo na místě. Tak to Rodney zase vrátil zpět, když tu se otevřely nějaké dveře a v nich se objevila (zřejmě) posádka lodi.

Jeden z nich vypadal jako člověk, na hlavě měl dost kvalitní čupřinu, dlouhý kožený kabát a v každé ruce masivní pistolku. Jak se tak přibližoval s nataženými pistolemi v rukách, vypadal opravdu dost nabitě, odhodlaně, frajersky a dost mu to slušelo. Sheppard a Ronon si ho závistivě prohlíželi... John kvůli čupřině a Ronon proto, že neznámý měl dost slušivý plášť a parádní pistolky.

V tu chvíli se za fešákem v plášti objevili další členové posádky. Jakmile je naši tři hoši z SG uviděli, lekli se, až poskočili. Jeden měl hlavu jako chobotnice, druhý vypadal jako nepovedený Alf na lítacím vozíku a dvě podivné holky, každá s jinak modrou kůží. Zvlášť ta jedna připadala Rononovi nějak povědomá, okamžitě na ni vytasil pistolku, protože si myslel, že je to Wraith, neboť kromě toho, že měla šedomodrou kůži, měla i světlé vlasy, no zkrátka jako by Wraithovi z oka vypadla a ještě u toho tak nějak zmateně poskakovala a pořád se ošívala. Jenže to neměl Ronon dělat. V tu chvíli měl v každé nosní dírce jednu hlaveň dvou pistolek onoho frajera v dlouhém plášti a ten chobotnatec mu zkroutil ruce za záda, odebral pistolku a ta modrá holohlavá mu začala něco našeptávat v mysli, zkrátka Ronon byl zcela přemožen a znehybněn a Alfův příbuzný poletoval kolem něj a vytahoval mu z kapes pizzu a pivo, což Ronona dost našťvalo, jenže bohužel nemohl nic dělat, tak kolem sebe aspoň prskal a pohazoval hlavou, až mu dredy lítaly.

Když to Sheppard uviděl, hned tasil svou pé devadesátku, když v tom se ve dveřích objevila fakt dost pěkná slečna s dlouhými černými vlasy. Když ji John uviděl, zamyslel se, kde ji jen už viděl, připadala mu totiž povědomá. Nemohl si však vzpomenout. Nicméně uznal, že asi bude lepší s těmi cizinci vyjít po dobrém, tak sklopil pé devadesátku, nechal ji volně klimbat na háčku a přátelsky se usmál na chlapíka, co vypadal jako člověk.

„Jmenuji se Sheppard, John Sheppard,“ řekl švihácky a podal mu ruku.

Cizinec si Shepparda chvíli prohlížel. Hlavně se mu líbila černá uniforma a zvláštní nášivka na rameni, na níž byl neznámý znak, tudíž považoval nově příchozí za návštěvníky z nějaké cizí planety. Sice ho trochu zarazila americká vlajka na druhém rameni, ale pomyslel si, že je to třeba jen náhoda a vůbec to není americká vlajka.

Váhavě přijal Sheppardovu ruku.

„Já se jmenuji Crichton, John Crichton, astronaut ze Země, proletěl jsem červí dírou a octl se na neznámé lodi, živé lodi, na níž bylo několik fakt dost ujetě vypadajících mimozemšťanů,“ řekl John C. znělkovým hlasem a pohleděl svými modrými očima do zelených Sheppardových. Sheppard si pro sebe říkal, že i tohohle chlapíka odněkud zná, jen si zaboja nemohl vzpomenout.

Když ostatní členové obou posádek viděli, jak se Johnové pěkně seznámili, napjatá atmosféra se uvolnila. Ronon se vymanil ze sevření, popadl svoji pistolku a začal pronásledovat litačného Alfa, protože si chtěl dojíst svoje dva kusy pizzy a zapít to pivem, které už muselo být zákonitě teplé. Vztekale cenil zuby a rozmachoval se rukama, ale obratný měďa mu se smíchem unikl.

„Ze Země? Šmarjá, my jsme taky ze Země. A taky jsme proletěli červí dírou,“ překvapeně na něj vyvalil oči Rodney McKay. John S. horlivě přikyvoval, zatímco v pozadí pobíhal Ronon neustále se honící za pizzou. „Teda, jsme původně ze Země, ale momentálně jsme zakotvili v takovém malém městě Atlantis v galaxii Pegasus. Jo mimochodem, já jsem Rodney McKay, vědec.... Jsem vlastně nejchytřejší na světě... v galaxii.... Zkrátka všude,“ dodal a vykroužil na tváři ten svůj samolibý úsměv, který všichni tak dobře známe.

„Jo? Já jsem taky vědec,“ opáčil John C. „A na co se specializujete?“ pokračoval a se zaujetím se pustili s Rodneyem do hovoru a pokračovali takovou podivně vypadající chodbou směrem do nitra lodi. John S. protočil panenky a pak se zahleděl na lehoučnou černovlásku. Byla mu čím dál víc povědomá, ale pořád si nemohl vzpomenout, kde už ji viděl. Přikročil k ní a naučeným hlasem řekl:

„Jsem John Sheppard,“ a svými zelenými očima ji propaloval pohledem.

„Já jsem Aeryn Sun, ale fešáku, na mě to nezkoušej. Tady John C. a já to spolu táhneme, takže nemáš šanci,“ odpověděla hluboce posazeným hlasem a pohodila hlavou, až jí vlasy vlály kolem dokola. V tu chvíli si John S. vzpomněl, odkud ji zná a hned poté i odkud zná Johna C.

„Hele, Valo, zlato, nehraj to tady na mě, vy jste se na nás s Mitchellem domluvili. To je snad nějaký mikulášský žertík?“

Aeryn se zatvářila dost překvapeně, ale pak si řekla, že všichni ze Země jsou tak trochu divní, takže to nekomentovala a odešla za McKayem a Johnem C. Mezitím se podařilo Rononovi dohonit Alfa (později se dozvěděl, že se jmenuje Rygel). Praštil ho pistolkou do hlavy, zachránil pro sebe poslední okousaný kousek pizzy se sardinkou a zbytek zteplalé Plzně. Lačně to do sebe hodil a spokojeně si zamnul ruce.

Mezitím se vrátili John C., McKay a Aeryn a v družném rozhovoru oznámili Sheppardovi, že se domluvili, že začnou hledat tu červí díru, aby se mohli vrátit zpátky na Pegasus a odtud John C. bránou na Zem. John S. se tvářil pobaveně. Rodney jim na to skočil, ale to nebylo nic překvapivého, protože byl tak zaujatý sám sebou, že si nevšiml, že si Vala a Cameron Mitchell z nich dělají prču. Ronon jen tak stál a koukal. Najednou se vedle něj zjevila obrazovka a na ní další z těch fakt dost ujetě vypadajících mimozemšťanů. Ronon se lekl, tasil pistolku a párkrát vystřelil, než mu došlo, že střílí do vzduchu.

„Co je pilot?“ zeptal se John C. důležitě a taky se zatvářil dost samolibě, protože mu bylo jasné, že teď ukáže návštěvníkům, jak je dobřej, frajer, superhrdina a vůbec jakou má super loď.

„Mója vzkazuje, že kašle na to, že chcete letět zničit všechny Dozorce včetně Scorpiuse. Ona má teď dovolenou a letí do Leviathanlandu,“ na to pilot.

Johnovi C. trochu klesla čelist, ale s pokašláním to zamluvil.

„No dobře dobře, my stejně letíme tady s McKayem na výlet, tak ať si Mója dělá, co chce,“ řekl trochu podrážděně, pokynul Aeryn a společně s Johnem S., Rononem a Rodneyem nastoupili do jumperu.

Opodál stojící chobotnatec a modrá kropenatá plešatka jim zamávali, zatímco šedá dívčina opět začala podivně poskakovat kolem, kroutit hlavou, valit oči a občas skočila chobotnatcovi do náruče a zase zpět na zem. Johnovi S. trochu vadilo, že se nestal hlavním kámošem Johna C., ale zase na druhé straně, aspoň měl na chvíli pokoj od McKaye. Gentlemansky podal při nástupu ruku Aeryn a když se všichni pohodlně usadili, Ronon okamžitě popadl nedočtený Playboy, John C. se vrhnul na zbytek pizzy a Plzeň, McKay a John S. nastartovali Jumper. Jak tak letěli neznámým vesmírem, Sheppard se naklonil k Rodneymu.

„Ty, Rodney, tys je nepoznal? To je Vala a Mitchell. To je asi nějaká zkouška z SGC, jako co uděláme ve vypjatých situacích,“ řekl potichu a veledůležitě a nenápadně pomrkal dozadu, kde seděli ostatní. John C. s Rononem mezitím sváděli bitvu o Playboy, zatímco Aeryn znuděně koukala na instruktážní DVD o vytáčení brány, které si tady kdysi zapomněl ševron gáy Chuck.

„Nooo jo,“ plácl se Rodney do čela a též nenápadně se mrknul dozadu. Bitka dopadla vítězně pro Crichtona, protože i když byl Ronon fakt hodně silný a svalnatý, přeci jen John C. byl superhrdina, který přemohl všechny nástrahy neznámého vesmíru, a kromě toho, že byl vědec jak se patří, taky to dost dobře uměl s pistolkami a uměl se i prát a taky dobře vypadal s tím svým zasněným výrazem modrých studánkových očí. John C. se s Playboym rozvalil vedle Aeryn, ochranně ji chytil kolem ramen a začel se do fotorománu. Ronon si čel uraženě sednout dopředu za svými dvěma kamarády a plačtivým hlasem jim vyprávěl, co se mu stalo. Rodney a John S. mu řekli to s Valou a Mitchellem a všichni tři se domluvili, že nedají najevo, že o tom ví a budou hrát tu jejich hru.

Jak tak letěli, před nimi se najednou objevila stará známá červí díra a než se nadáli, prolétli jí a ocitli se na místě, odkud původně do červí díry vletěli. Nedaleko nich visela v prostoru planeta, očividně Atlantis.

„Jupííí,“ zavýsknul Sheppard a přepnul vylepšené kanóny na ohňostroj mód a kolem nich se začaly rozprskávat barevné hvězdičky a rachejtle. McKay a Sheppard začli zpívat Sláva nazdar výletu a Ronon se tak lekl, že zase (co byste jiného čekali) vytasil pistolku a začal mířit zmateně všude kolem sebe, protože přesně nevěděl, odkud ty rány přichází. Rodney složitě vysvětloval Crichtonovi, jak ty kanóny vylepšil a ukázal mu všechny vychytávky, John C. ochutnal kapuccino, dal si toust, dopili spolu zbytek Plzně a Aeryn uklidnila Ronona tím, že ho naučila pár užitečných dozorcovských hmatů. Ronon se v duchu radoval, protože už se těšil, jak je vyzkouší na Teyle a ona se zase jednou nebude tvářit tak důležitě a nebude dělat chytrou.

Zanedlouho přistáli v jumper báji na Atlantis. Elisabeth už na ně čekala, vymydlená a načesaná, s ustaraným výrazem ve tváři, protože se vrátili o 5 minut později, než bylo původně dohodnuto. Jakmile se sklopila plošina a vystoupil John S., Elisabeth zalil tvář ruměncem a dychtivě vykročila, aby ho uvítala. Hupsla mu do náruče a objala ho.

„Vítej doma,“ řekla zjihlým hlasem a v koutcích očí se jí objevily slzy štěstí.

„Nazdar Bětko,“ řekl John vesele, ještě rozdováděný z ohňostroje. Rodney opodál závistivě koukal, protože by chtěl, aby ho Elisabeth taky někdy takhle přivítala, ale tak nějak v hloubi duše cítil, že se to asi nikdy nestane. Zvláště poté, co ho jednou přistihla, jak se snaží napodobit Sheppardovu rozcvičku šampionů a na tyčce od koštěte natažené mezi dvěma palandami ze zkouší vytáhnout nahoru ve svých trenýrkách s Motýlem Emanuelem, které mu při té námaze trochu sjely dolů... Nehledě na to, že se mu nepodařilo vytáhnout ani jednou a visel na té tyčce jak prádlo na šňůře.

„Přivezli jsme hosty,“ dodal John S., vymanil se z Elisabethina objetí a pokynul směrem k Johnovi C. a Aeryn.

Elisabeth na ně vyvalila oči.

„Plukovníku Mitchelle, Valo, co tady děláte?“

„Cože? Co to ta ženská mele?“ vyvalili oči zase Aeryn a John C. a obrátili se na McKaye.

Elisabeth vypadala, jako by se o ni pokoušely mdloby, začala mávat rukou před obličejem a druhou si dlachnila svoje sváteční červené tričko. John S. na ni znepokojeně díval a připravoval se na to, že v případě mdloby jí bude dávat dýchání z úst do úst. Elisabeth to však nakonec ustála, zamrkala, jestli se jí

to nezdá a znovu pohlédla na Aeryn a Johna C. Když je pořád ještě viděla, tentokrát jen mírně zavravorala a nakonec mumlavým roztřeseným hlasem prohlásila:

„Zatímco jste byli pryč, tak k nám dorazila návštěva z SGC, esgéjednička,“ vysvětlovala. „Dorazil Dr. Jackson, Plk. Mitchel a Vala. Pplk. Carterová se zotavuje z neštovic a Teal’c si jel nechat přetřít tetování na čele, protože se mu trochu odřelo, když minule pomáhal Silerovi spravovat elektrické vedení na základně a tak trochu u toho něco vybuchlo.“

Jakmile to Dr. Weirová dořekla, mezi dveřmi jumper báje ze objevil Cameron Mitchell, Vala a Dr. Jackson. Když je Elisabeth uviděla, tentokrát už omdlela úplně, jenže mezitím John S. nějak zapomněl na dýchání z úst do úst, protože se o něj též pokoušely mdloby, když uviděl na vlastní oči, že John Crichton je opravdu John Crichton a Aeryn Sun je opravdu Aeryn Sun.

Ti když uviděli Mitchella a Valu, tak jen mírně pozvedli obočí, ale zase tak moc je to nepřekvapilo, protože v jejich galaxii bylo možné téměř všechno, takže vykročili směrem k Vale a Kamčovi a srdečně jim podávali ruce. Ti jim trochu roztřeseně podali ty svoje, tak si chvilku třásl rukama, pak se začali objímat a když se uklidnili, tak Ronon všechny vyzval, že by měli jít do jídelny, protože už měl zase hlad, přeci jen to bylo aspoň půl hodiny, co měl naposledy kus pizzy.

V jídelně u stolu se rozproudila konverzace.

„Tak co Johne, odkud vlastně jsi?“ zeptal se Mitchell Crichtona.

Když mu to John C. řekl, Mitchell překvapeně vykřikl.

„Vážně? Já jsem taky odtamtud,“ dodal nadšeně a horlivě se vyptával dál. Chvíli si mezi sebou mumlali, zatímco Vala se pustila do řeči s Aeryn.

„Víš, Aeryn já vlastně nejsem člověk ze Země, ale jsem z úplně jiné planety,“ vyprávěla Vala.

„Já taky nejsem člověk, jsem Sebacián a původně jsem dozorce....,“ na to Aeryn.

Vala překvapeně vyjekla a obě si začaly něco špitat do ouška.

Dr. Jackson mezitím vysvětloval McKayovi, Shepardovi a Rononovi svoji teorii o staroegyptském nápisu, který našli archeologové nedávno v Austrálii, čímž se úplně mění historie a je velmi pravděpodobné, že Egypťané byli původně Mauři a podle otisků na tabulce s nápisem měli 4 prsty na rukách a dorůstali výšky 2,5 metru. Všechny tři to děsně bavilo, Ronon dal dokonce svoje nadšení najevo hlubokým chrápáním a na bradce mu ulpělo trochu červenožluté želatiny, které snědl celý lavor.

Mezitím se do jídelny vpotácela Elisabeth, která se mezitím probudila osamocená v jumper báji, jenže když uviděla Mitchella a Crichtona a Valu a Aeryn, tak opět omdlela.

V tu chvíli od stolu vyskočili John C. a Kamča a začali se objímat, vykřikující „Bratře, bratře...“. Ostatní na ně hleděli s očekáváním nějakého vysvětlení.

Ukázalo se, že Crichton a Mitchell jsou dvojčata. Když jim však byly 2 roky, Mitchella někdo unesl, a tak Crichton vyrůstal sám. Únosce, odvážný americký voják, si však Kamču natolik oblíbil, že zatajil únos, nechtěl výkupné a Kamču si nechal.

Se slzami v očích se v tu chvíli zvedly Aeryn a Vala a začaly všem vysvětlovat, že jsou též dvojčata. Vala o své matce věděla jen to, že byla dozorce, jenže si pod tím představovala, že byla dozorce ve vězení. Vychovala ji náhradní matka Adria, po které teď pojmenovala svoji dceru, tu milou, hezkou dívku, která měla na triku smrt milionů lidí. Vzhledem k tomu, že dozorcí s dětmi to neměli moc lehké, jejich matka poslala Valu s první nákladovou lodí pryč, protože se jí zdála už jako dítě dost prohnaná a mnohem víc brečela, a věřila, že si Vala nějak sama poradí.

V tu chvíli se probral Ronon, který zaslechl tu poslední část s dozorcí a s výkřikem se vrhnul Vale i Aeryn do náruče, ale nějak to nevybral, takže se trefil přesně mezi ně a spadl na zem. Když se zvedl, zkusil to znova a tentokrát se mu to povedlo. Začal jim vysvětlovat, že sestra matky jeho babičky měla neteř a ta měla sestřenicí co měla bratra, který měl syna a ten si vzal za ženu dozorkyni z cizí galaxie.

„Praprappraprapprabratranče,“ vykřikly a vrhly se teď obě na Ronona. Ten preventivně vytasil pistolku, která se zaryla Vale do žaludku, ta ho koplá do lýtky, takže se Ronon skácel na zem znovu. Nakonec se vše vysvětlilo a tentokrát si už padli do náruče jak se patří.

Dr. Jackson se zamyšleně podíval na Mitchella, protože mu na jeho řeči bylo něco podezřelého. Chvilku přemýšlel, pak vyskočil a vrhnul se na Kamču. Na vysvětlenou řekl, že ve starověkém Egyptě žil Goauld, který měl syna a ten se mu postavil, nestal se Goauldem a oženil se s faraónovou dcerou a jeho praprappa..... potomek byl pravděpodobně Jacksonův otec a ten faraon, co byl otec té dcery, co si vzala toho Goauldova syna, byl pravděpodobně prapředkem Jacksonovy matky.

McKay se Sheppardem se začali cítit nějak nesví a začali probírat podrobně svoje životopisy. S úlevou zjistili, že zřejmě nejsou žádní příbuzní, což se jim snažil Dr. Jackson vyvrátit a slíbil jim, že se mrkne na jejich rodokmeny. Nakonec se probrala Elisabeth, zařvala popleteně na celé kolo „můžete jít“ a pak raději rozpačitě odešla.

Znovunalezení příbuzní uspořádali velkou oslavu na orbitě planety, kam doletěli několika upgradovanými jumpery a na kterou pozvali všechny obyvatele Atlantis. Dováděli s ohňostroji tak dlouho, že způsobili zakřivení času a prostoru, ocitli se v dilatačním časovém poli s poškozenou singularitou a poté, co jejich ochranné štíty klesly na dvacet procent, ve snaze zachránit, co se dá, skočili hyperpohonem neznámo kam a po několika tisících letech v hibernačním spánku se probrali na neznámé planetě v předaleké galaxii. Když se Sheppard, který jako první vylezl z jumperu, rozhlédl kolem, zjistil, že na něj míří několik dost frajersky vypadajících světelných mečů z rukou ještě lépe vypadajících namakaných chlapů v dlouhých hábitech.

Jeden z nich se sklonil s Johnovi a zeptal se:
„Patříš k nám nebo jsi na temné straně?“

Konec